

Dansekompaniet Wee slutter aldri å fascinere.

Bevegelse og musikk som betar

dans

Dansens Hus

Surprised body project

Koreografi: Francesco Scavetta

Komponist: Jon Balke/Batagraf

En sjelden dansekonserter. Jon Balke og perkusjonistensemblet Batagraf bidrar i stor grad til å gjøre dette til en rik kunstnerisk opplevelse. Komponistens musikalske tenketank, som det er blitt kalt, har som formål å utforske sammenhengene mellom rytmikk, språk og litterært innhold. I «Surprised body pro-

ject» forenes en avansert bevegelse og tilsvarende subtile lydlandskap.

Bevegelse i flyt. Rommet er ganske nakent. Tre live musikere i et hjørne av scenen og et parkettgulv som brytes av et mørkt dekke. Det er vakre linjer og lys som skaper en opplevelse av forskjellige rom og tilstander.

Fort og mildt. Gry Kipperberg, som utgjør Dansekompaniet Wee med koreografen Francesco Scavetta, åpner forestillingen med en solo som får en til å tenke på skyer i lett flyt over himmelen. Hun har en uanstrengt bevegelse, hun slipper den like fort og mildt som

hun former den, som skyen, og finner nye bevegelser. Hun er ikke alene om dette. Forestillingen har flyt og slipp, karakter og endring som tema. De sklir, løfter seg, faller. Bevegelsen hos den ene får en eller annen refleks hos den andre. Det skjer smidig og svalt. Det gir en følelse av fred – og til tross for at det ligger skygger og undring under flere sekvenser i dansen. Dette gir langt fra noen fornemmelse av danserens grufulle skjebne som i filmen "Black Swan". Det virker nesten sunt.

Subtilt. Forestillingen er svært internasjonal. Ikke bare på grunn av danserne, men i til-

blivelsen. Den er utviklet gjennom workshops arrangert av dansekompaniet i imponerende mange land. Den uanstrengte flyten i forestillingen bærer ikke preg av reiser og slit og mange mennesker med ditto motsetningsfylte meninger. Koreografens, som alltid, subtile evne til å trekke i trådene, finne det enkle (ikke ukompliserte) uttrykket viser seg igjen, og her i et utpreget rent dansespråk. Effektene sørger lydbildet for.

Herlig finale. De syv danserne som representerer nesten like mange land, er en helhetlig organisme, som gjennom sine forflytninger, nesten som rare

notetegn eller fugler i flukt, skaper utallige rom i rommet. Ingen pranger. Det er interessant. En fascinerende scene finner sted når en kvinne beveger seg som om hun var en marionett og samtidig manipulerer dukken/seg selv med usynlige tråder. Et beskjedent, samtidig stort øyeblikk.

Forestillingen er ca. 8 minutter for lang. Det virker prippent å si fordi forestillingen er så gjennomført vakker og av høy kvalitet. Siste mannlige solo er hakket for mye. Derimot tåler vi Balke og co. i et herlig finalestøt.

INGER-MARGRETHE LUNDE